

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 283/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], obaja bytom [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Andrejom Lalinským, Advokátska kancelária LALINSKÝ ADVOKÁT Advokát s. r. o., Námestie Andreja Hlinku 1, Žilina, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na spravodlivú súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupmi Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 40/2012, ako aj Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 617/2015 a jeho rozsudkom z 23. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. mája 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv (ďalej len „dohovor“) postupmi Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 40/2012, ako aj Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 617/2015 a jeho rozsudkom z 23. februára 2016 (ďalej len „namietané konania“).

2. Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že 17. októbra 2015 im bol doručený rozsudok okresného súdu sp. zn. 2 C 40/2015 z 20. augusta 2015, ktorým bol ich návrh zamietnutý a súčasne im bola uložená povinnosť uhradiť odporcom trovy právneho zastúpenia v sume 2 494,07 €. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie podľa § 355 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP“) ešte v čase platnosti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 Co 617/2015 z 23. februára 2016 tak, že sa plne stotožnil s jeho závermi v zmysle § 219 OSP (predmetom súdneho sporu je zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 3 000 €, pozn.).

3. Sťažovatelia poukazujú na to, že nie je pravdou, čo uviedol krajský súd vo svojom rozsudku, že *„zodpovednosť za vady sťažovateľa nenamietali v konaní pred prvostupňovým súdom“*, a preto sa ich argumentáciou týkajúcou sa zodpovednosti za vady nezaoberal (uvádzajú ich prednesy na dvoch pojednávaniach a v záverečnej reči), čím podľa nich im krajský súd odňal *„právo na spravodlivý súdne proces“*. *Podľa nich rozhodnutie krajského súdu nie je ani riadne odôvodnené.*

4. Z toho dôvodu podali sťažovatelia 20. apríla 2016 aj dovolanie, ktoré však bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 17/2017 z 22. februára 2017 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) odmietnuté z dôvodu, že ich námietky v bode 3 nenapĺňajú uvedený dovolací dôvod.

5. Sťažovatelia v závere sťažnosti navrhujú, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že ich základné práva na spravodlivú súdnu ochranu upravené v čl. 46

ods. 1 ústavy, v čl. 6 ods. 1 dohovoru a v čl. 36 ods. 1 listiny okresným súdom „*postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 2C/40/2012-164*“ a krajským súdom „*postupom v konaní vedenom pod vedenom pod sp. zn. 5Co/617/2015-2016*“ porušené bolo. Okrem toho požadujú v petite zrušiť rozsudok krajského súdu sp. zn. 5 Co 617/2015 z 23. februára 2016 a priznať finančné zadosťučinenie v sume 7 000 €, ktoré je krajský súd povinný vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu ide

vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05).

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

II.A

K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu

10. Ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia predmetnou sťažnosťou napadli aj postup (nie rozsudok, pozn.) okresného súdu. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať postup a napadnuté rozhodnutie okresného súdu, keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovatelia využili, a o ich odvolaní rozhodol rozsudkom krajský súd ako súd odvolací. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B

K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

11. Čo sa týka rozsudku krajského súdu, možno zo sťažnosti vyvodit', že sťažovatelia namietajú porušenie svojich v sťažnosti označených práv najmä rozsudkom krajského súdu a svoje nosné dôvody uvádzajú v bode 3.

12. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

13. Pokiaľ ide o sťažovateľmi namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré v odôvodnení a ani v petite riadne nepomenovali, označeným rozsudkom

krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci krajský súd svoje rozhodnutie zrozumiteľne a primeraným spôsobom odôvodnil (s. 7 a 8), hoci sa v zásade len stotožnil s právnymi posúdením veci okresným súdom, ktorého závery uviedol na s. 2 a 3, ale na druhej strane jeho rozhodnutie v kontexte danej veci (pozri bod 2, pozn.) nemožno považovať ako arbitrárne a zjavne neodôvodnené.

14. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom krajského súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

15. V rozsahu ďalších namietaných skutočností – odňatie možnosti konať pred súdom, ktoré sa javia v sťažnosti ako nosné – ústavný súd nemohol pre subsidiaritu preskúmať ich obsah, keďže sťažovatelia mali možnosť podať v tejto časti dovolanie (a aj to urobili), pričom dovolací súd v petite sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde) nenapádajú. Sťažovatelia navyše v sťažnosti uvádzajú v podstate tie isté *argumenty*, ktoré uplatnili už v dovolacom konaní, a tak stavajú ústavný súd do pozície bežnej prieskumnej inštalácie všeobecného súdnictva.

16. Vzhľadom na to ústavný súd v tejto časti odmietol sťažnosť sťažovateľov vo vzťahu ku krajskému súdu pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2017